

midler ved at gjøre Indskrænkninger paa vor Hærs Omraade, hvilke Indskrænkninger maatte gaa i Retning af at skabe en Militz. Nu kan det ærede Medlem indvende, at, fordi han siger, at han ønsker en Militz, saa er det ikke dermed sagt, at vi strax skulle springe over til den; men at dette skal ske gradvis; men jeg vil sige det ærede Medlem — og jeg er overfor dette Spørgsmaal, ligesom jeg ogsaa har gjort mig Umage for at være det overfor alle andre Spørgsmaal, fuldstændig loyal — at, accepterer man Tanken om en Militz, saa maa man ogsaa acceptere Konsekventerne. Gaa vi derfor nu ind paa Militz-tanken, saa er en Tilbagegang derfra til en staaende Hær vanskeliggjort, og gaar man altsaa ind paa Tanken, saa maa man gjøre Skridtet helt ud; thi man kan ikke gaa fra det ene til det andet System, men maa fortsætte i en vis Kontinuitet, da Hæren ikke saaledes kan gjøres til Gjenstand for idelig Experimentering. Da vi jo nu her tale om en Forsvarsplan, som ikke gjælder for Diebliffet, men som skal udføres for den Tid, der kommer, saa tror jeg, at ogsaa det ærede Medlem vil give mig Ret i, at jeg maa tage Hensyn til den Mulighed, at det ærede Medlems Tanke var gennemført, og at vi altsaa havde skabt en Militz.

Det ærede Medlem var saa god under Tilslutning fra en Del andre ærede Medlemmer at lægge mig de Ord i Munden, at jeg igaar havde draget en Paralel imellem Kommunens Forsvarere og danske Borgere. Dette har jeg aldrig noget Diebliffik tænkt paa. Naar man vil citere, hvad jeg har sagt, saa maa jeg meget bestemt bede om, at man virkelig ogsaa bruger mine Ord, og ikke tillader sig at lægge Noget bagved, som jeg ikke har sagt, men da jeg er saa heldig at have mit Foredrag her, saa skal jeg meddele det ærede Medlem, hvad jeg har sagt. Jeg har udtalt, at naar man vilde gaa ind paa Tanken om en Militz, saa maatte man bestændig tage Konsekventerne og vide, at deri kunde rummes en Spire, som kunde give Anledning til en Kamp imellem Borgerne indbyrdes; Andet har jeg ikke sagt (Afbrydelse af Berg). Nei, jeg har ikke sagt Andet, end at deri kunde rummes en saadan Spire, men naar det ærede Medlem altid i saa høi Grad taler om, hvad det danske Folk kan taale, til hvilken Grad det er et befindigt og roligt Folk, og hvorlidt man behøver at frygte for det, saa tror jeg dog, at Erfaringen i saa Henseende taler imod, at man saadan absolut kan sige, at det er et befindigt Folk; men derfra og til at sige, at vi let skulde kunne komme til en Borgerkrig, er der et stort Spring, og det har jeg aldrig sagt.

Jeg skal nu gaa over til det for det ærede Medlem saa interessante Spørgsmaal om Gambetta. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem har faaet ham til sin Helt, og naar det ærede Medlem for kort Tid siden bebrejdede os — jeg beider det

ærede Medlem at regne mig med, thi skjøndt jeg sidder tilvenstre, indrømmer jeg dog, at jeg hører til den anden Side —, at Ingen af os som Indenrigsminister vilde bringe det Offer at gaa op i en Vallon, saa nærer jeg ikke Tvivl om, at det ærede Medlem gjerne vilde paatage sig den Mission som Indenrigsminister at gaa op i en Vallon; men et andet Spørgsmaal er, hvad Gambetta udrettebe. Det ærede Medlem brød saa fuldstændig Staven over de staaende Hære og talte om, hvad de keiserlige franske Hære vare i Stand til at udrette i Sammenligning med, hvad Gambettas Hære havde udrettet, idet han lagde til, at den Gang, da Alt britede, skabte Gambetta nye Hære, der værnedes om Frankrigs Væ. Jeg skal først tillade mig at minde det ærede Medlem om, hvem det er, der har saa stor en Del i de Ulykker, som ramte Frankrig. Det var det franske Demokrati (Afbrydelse af Berg). — Ja, det ærede Medlem maa høre mig ud og ikke afbryde mig, thi nu har jeg Ordet. I den selsomme Maaned, da Krigen blev erklæret, forlangte Demokratiet, at det aarlige Rekrutkontingent skulde nedfattes med 10,000 Mand, og det er ikke det eneste Bevis. Men nu vil jeg spørge det ærede Medlem (Afbrydelse af Berg) — ja, jeg maa nu ty til den høitærede Formand for at slippe for det ærede Medlems Afbrydelse.

Formanden: Det ærede Medlem er berettiget dertil. Jeg beider andre ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren.

N. P. Jensen: Nu komme vi til Spørgsmaalet om, hvem det var, der overhovedet gjorde det muligt for Gambetta at skabe disse provisoriske Hære? Det gjorde den Mand, som det ærede Medlem med Rette brød Staven over, fordi Krigsretten har gjort det Samme; nemlig Bazaine. Hvis Bazaine, som med sin Hær var indsluttet i Metz, ikke havde bundet Prinds Friederich Carls Armees, og hvis Hæren i Paris ikke havde bundet Resten af den tykke Hær, hvorledes skulde saa Gambetta have faaet Tid til at skabe disse Hære. Ja, det ærede Medlem vil maasse sige, at Hæren i Paris var en Militzhær. (Berg: Ja!) Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem giver mig Ret; men saa vil jeg spørge, hvad var det, der gjorde det muligt for de Franske at optage Kampen ved Paris? Det var en Brigade, det 35te og det 42de Regiment, som kort efter Krigens Begyndelse kom tilbage fra Rom og blev indlemmede i det 13de Armeekorps under General Vinoy, et Korps, der iøvrigt var dannet af de saakaldte Marcheregimenter, som vare sammensatte af uddannet Mandskab. — Jeg beider de Herrer undskyldte, at jeg kommer ind paa Krigshistorien, men det er nødvendigt til Selsørforsvar. Naar derfor det ærede Medlem vil læse om de Udfald, som foresaldt ved Paris, saa vil han faae at se,